

der gulvtæppet, ting, vi ikke bør diskutere. Det er ikke et demokrati værdigt, og slet ikke dette Ting værdigt.

Det bedste, jeg føler jeg kan gøre i denne her situation, må jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, er ikke at føre en debat heroppe om, hvorvidt forholdene nu er der eller ej, for de er der, men det er at føre en debat om de problemer, det her land kan risikere at løbe ind i om nogle år, hvis vi ikke tager en ordentlig, åben og fri debat med befolkningen om vores økonomi og vores fremtid.

Det, jeg er dybt, dybt optaget af, er, at vi er helt sikre på, at dette lands velfærd, dette lands beskæftigelse, virksomhedernes konkurrenceevne fremover har vi tænkt på i alle henseender, har vi diskuteret med hinanden åbent og direkte og ærligt. Og hvad ville være et mere naturligt tidspunkt at starte den debat på end netop nu, hvor vi har den finansielle krise, hvor vi har optakt til en ny debat også i det europæiske samarbejde?

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo charmerende at høre statsministeren stå som en grundtvigiansk højskoleforstander og sige, at vi skal have debatten, det er meget vigtigt, når vi jo samtidig ved, at der er en årsag til, at det bliver taget op nu. Statsministeren nævner selv den finansielle krise, og at Danmark kan komme i uvejr, kronen kan komme i uvejr.

Så vil jeg spørge statsministeren: Mener han ikke, at den aftale, der blev lavet om en snævre udsvingsmargin mellem kronen og euroen på 2 1/4 pct., sådan set sikrer kronen, hvis der kommer den dér valutariske ustabilitet, som statsministeren nævner? Med andre ord: Har regeringen ikke tillid til den aftale, den selv har lavet i forhold til de andre EU-lande?

Så vil jeg godt spørge statsministeren: Mener han virkelig, at en nødvendighed for at sikre økonomisk stabilitet er, at vi går ind i møntunionen med alle de politiske bindinger, der ligger omkring fælles økonomisk politik, fælles finanspolitik, fælles socialpolitik, som vil blive en konsekvens, hvis vi går med i den fælles mønt?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg synes, jeg godt vil starte med at sige tak til hr. Holger K. Nielsen. Tak for et tilsagn, jeg nu hører, om at deltage aktivt i debatten. For hr. Holger K. Nielsen stillede jo for et øjeblik siden

en række yderst relevante spørgsmål, meget relevante spørgsmål, som ingen af os i virkeligheden på et sekund kan kende det eksakte svar på.

Vi kan i virkeligheden heller ikke rigtigt kende svarene, før vi har set, hvordan det nye samarbejde kommer til at fungere i praksis. Det er jo også derfor, at vi nu siger: Lad os debattere, og lad os følge det nye samarbejde nøje; for de andres vedkommende går det jo i gang den 1. januar 1999, og jeg ønsker dem da good luck på vejen. Så kan vi følge debatten og følge, hvordan det her fungerer i praksis. Og så ser jeg for mig, at vi halvår for halvår tager nogle nyttige, åbne og frie debatter her i Folketinget, frie debatter med et eneste formål: Hvordan sikrer vi velfærdssamfundet Danmark og vores beskæftigelse og vores tryghed bedst muligt i en ny, foranderlig verden? Det synes jeg vi skal gøre med jævne mellemrum.

Hr. Holger K. Nielsen stiller sine skarpe og præcise spørgsmål, det er meget flot, jeg kunne lægge et par til, stor respekt for det. Men vi skal da diskutere, ellers ville vi svigte dem, vi er valgt til at varetage interesserne for.

Det er egentlig det, der er mit inderste ærinde, og det tror jeg alle dybest set, når de har tænkt sig om, vil være enige i.

Frank Dahlgaard (KF):

Vi skal debattere, siger statsministeren, og det er da godt. Men spørgsmålet om, hvordan statsministeren har indfriet sit løfte til befolkningen, som blev givet, så vidt jeg husker den 28. maj, på selve afstemningsdagen, om at imødekomme det store mindretal, der kunne være, og som var der, og som jo har halveret statsministerens parti, og hvor mere end en femtedel af vælgerne blandt De Konservative og Venstre også stemte imod, hvordan man imødekommer disse, hvad er svaret på det? Hvad er der sket?

Vil statsministeren erkende, at en lang række økonomer, både herhjemme og i udlandet – også dem, der i øvrigt er meget positive over for det europæiske samarbejde – har udtrykt betænkelighed ved Den Økonomiske og Monetære Union, og at der derfor er al mulig god grund til at afvente og se, hvordan samarbejdet udvikler sig fra den 1. januar, hvor vi jo meget vel kan risikere at se et slagsmål på kommandobroen i det store skib, man kan betegne ØMU'en som, mellem franskmænd, italienerne og tyskere, så det ikke bliver fredens projekt?